

Arrest

nr. 307 456 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2018 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, met name van J.F., haar broer die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 7 maart 2019 wordt de verzoekster door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 februari 2022 wordt de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege zonder dat een nieuwe verblijfplaats in het Rijk werd gemeld of achterhaald.

Op 11 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 279 359 van 25 oktober 2022

verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 19 mei 2022 wordt aan de verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 mei 2023 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, met name van J.F., haar broer die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 6 november 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden akte, die aan de verzoekster per aangetekend schrijven van 9 november 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze akte luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.05.2023 werd ingediend door:

Naam: F. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1968

Geboorteplaats: R. E. M. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

- ☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar broer, F., J. (...) (xxx), met de Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Er dient opgemerkt te worden dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 28.02.2018 in België verblijft. Referentiepersoon bekam het verblijfsrecht als werkzoekende en verblijft volgens de gegevens van het Rijksregister sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene haar aanwezigheid in het Rijk werd in het Rijksregister geregistreerd op 26.07.2018. Op 11.05.2022 werd ze echter afgevoerd, verlies van verblijfsrecht. Betrokkene werd terug ingeschreven op hetzelfde adres dd. 12.05.2023. Uit niets blijkt dat betrokkene van in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin van referentiepersoon.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van

de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkt toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Gezien dit element reeds een determinerend motief is, waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als ander familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen die van belang zijn in onderhavige aanvraag, heden niet verder uitgewerkt.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er blijken geen elementen van afhankelijkheid te bestaan ten opzichte van de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit). Daarnaast maakt de verzoekster ook gewag van machtsoverschrijding.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat de bestreden beslissing genomen werd door een administratief assistent E. B. (...).

Dat art. 47/1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wie er bevoegd is een beslissing te nemen over dergelijke aanvragen.

Dat het ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in artikel 6 bepaalt dat dit een attaché moet zijn.

Verzoekster meent dat dit niet het geval is daar de ondertekenaar een administratief assistent is.

Dat een administratief assistent onbevoegd is een beslissing te nemen in deze materie en de beslissing om deze reden dient te worden nietig verklaard."

2.1.2. Beoordeling

De verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen door een administratief assistent, E.B., terwijl uit artikel 6 van het Delegatiebesluit volgt dat een beslissing inzake een aanvraag in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet moet worden genomen door een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die minstens de functie van attaché uitoefent. De bestreden beslissing zou daarom volgens de verzoekster zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar.

Artikel 6 van het Delegatiebesluit, zoals van toepassing op de datum van de bestreden akte, luidt als volgt:

"Art. 6. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 1/2, § 3; artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; artikel 7, tweede, derde en vijfde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid, en § 3; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, § 1, derde lid, tweede zin, en §§ 3 en 4; artikel 18, § 3; artikel 19, § 4; artikel 19, § 5; artikel 25, vierde lid; artikel 27; artikel 28; artikel 29, tweede lid; artikel 40ter, § 2, zesde lid; artikel 41ter; artikel 42bis, § 1, eerste lid, eerste zin, 2 en 3; artikel 42ter, §§ 1 en 2; artikel 42quater, §§ 1 tot 4 artikel 42quinquies, § 4; artikel 43; artikel 44; artikel 44bis, §§ 1 en 4, behalve indien de betrokkene een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft; artikel 44ter, § 2, tweede lid; artikel 44quater, tweede lid; artikel 44quinquies; artikel 44sexies, eerste en tweede lid; artikel 44septies, § 1, eerste en tweede lid; artikel 44nonies, behalve indien de duur van het inreisverbod langer is dan drie jaar; artikel 47/4; artikel 47/5, § 3, derde lid; artikel 48/9, § 7, tweede lid; artikel 49, § 1, eerste lid, 6°, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste en tweede lid, en § 5; artikel 50, § 2, eerste lid; artikel 51/5, §§ 1, 2, § 3, tweede lid, § 4, eerste tot derde lid en § 6, tweede lid; artikel 51/5/1, § 1, tweede lid, § 2, en § 4, tweede lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 57/6, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2; artikel 53bis; artikel 54, § 1, eerste lid; artikel 57/6/4, tweede en derde lid; artikel 57/6/6, § 5; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61/1/3; artikel 61/1/4; artikel 61/1/7, § 1 en § 3; artikel 61/1/13; artikel 61/1/14; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8, § 1; artikel 61/13/3, § 4; artikel 61/13/10, § 3; artikel 61/13/14, § 3; artikel 61/13/23, § 3 voor wat betreft de beëindiging; artikel 61/13/31, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 61/25-7; artikel 61/27-6; artikel 61/29, § 4; artikel 61/29-8, § 3; artikel 61/39, § 4; 61/48, § 4; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, § 1; artikel 74/7; artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/14, § 1, derde tot vijfde lid, en § 2, tweede lid; artikel 74/15; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1, en § 2, eerste tot derde lid en vijfde lid; artikel 74/20, § 2; artikel 74/21, tweede lid.

§ 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd voor de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1."

De Raad leest in artikel 6 van het Delegatiebesluit geen verwijzing naar artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. De verzoekster licht ook niet toe hoe zij uit de lezing van artikel 6 van het Delegatiebesluit afleidt dat beslissingen, genomen naar aanleiding van een aanvraag in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, door een personeelslid met minstens de functie van attaché dienen te worden genomen.

Artikel 3/1 van het Delegatiebesluit luidt als volgt:

“Art. 3/1. De delegaties die krachtens dit besluit worden verleend om de bevoegdheden uit te oefenen vermeld in of krachtens de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk 1, van de wet van 15 december 1980, ten opzichte van de burgers van de Unie en hun familieleden gelden voor de uitoefening van diezelfde bevoegdheden ten opzichte van:

1° de familieleden van een Belg bedoeld in artikel 40ter, van de wet van 15 december 1980;

2° de andere familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1, van de wet van 15 december 1980;

3° de Zwitsers en hun familieleden;

4° de onderdanen van de lidstaten van de Europese Economische Ruimte en hun familieleden.”

Artikel 13 van het Delegatiebesluit luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : (...) artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; (...)

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Overeenkomstig artikel 3/1 *iuncto* artikel 13 van het Delegatiebesluit is een administratief assistent bevoegd voor het nemen van een beslissing op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), voor zover deze bevoegdheid hem of haar werd gedelegeerd in een *“schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt”*. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het voorliggende dossier blijkt dat er wel degelijk een schrijven van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 voorhanden is waarin mevrouw E.B., die de bestreden beslissing heeft genomen, wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die krachtens de artikelen 1/3 en 13, § 1, van het Delegatiebesluit normaal toekomen aan personeelsleden die minstens de functie van attaché hebben.

In artikel 13 van het Delegatiebesluit kan verder niet worden gelezen dat de beslissing waarbij de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid om een beslissing met toepassing van artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit te nemen aan een ambtenaar delegeert, dient te worden gevoegd bij elke beslissing die door deze ambtenaar wordt genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/2 en 47/3, § 2, en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 47/1, alinea 1, 2° vreemdelingenwet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2°; de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/2 vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Vermelde bepalingen zijn strikt.

Een correcte lezing van deze bepaling maakt dat het volstaat met documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst, aan te tonen dat verzoekster in het land van herkomst ofwel ten laste was van zijn broer, ofwel deel uitmaakte van het gezin.

De wet heeft een of-of bepaling; geen én-én bepaling.

1. Met betrekking tot de ingediende stukken

Dat verzoekster argumenteerde in de begeleiden brief dat zij zich in een bijzondere situatie bevond namelijk dat zij onmiddellijk na de eerdere intrekking van haar verblijf terug in een situatie van afhankelijkheid bevond met haar broer welk opnieuw in België was komen wonen.

Dat verzoekster hierbij de uittreksels van haar rijksregister bezorgde alsmede die van haar broer.

Deze stukken worden niet vermeld in de bestreden beslissing laat staan op enigerlei beoordeeld.

Dat verzoekster niet anders kan dan vaststellen dat gedaagde deze cruciale stukken niet heeft gezien wat maakt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

2. Dreigende schending van het recht op vrij verkeer

Verzoekster meent dat de situatie van afhankelijkheid zich heeft voltrokken tijdens zijn verblijf in België. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen.

Verzoekster meent dat gedaagde niet zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag kan weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

3. Conclusie

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. Zij houdt geen rekening met de door verzoekster aangeleverde stukken en toelichting.

Gedaagde voegt een voorwaarde toe aan de wet namelijk dat verzoekster ook dient aan te tonen dat er sprake is van een dreigende schending van het vrij verkeer.

Dat tenslotte art. 47/1 van de Vreemdelingenwet geschonden werd daar verzoekster wel degelijk het bewijs heeft geleverd van het gezin vormen met de referentiepersoon."

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken

of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit.

Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster de gezinshereniging aanvraagt met haar broer, die de Nederlandse nationaliteit heeft, doch dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie.

Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde motiveert dat de “*Spaanse referentiepersoon*” sinds 28 februari 2018 in België verblijft, dat deze laatste het verblijfsrecht verkreeg als werkzoekende en hij volgens de gegevens van het Rijksregister sindsdien onafgebroken in België verblijft. De gemachtigde motiveert verder dat de aanwezigheid van de verzoekster in het Rijk werd geregistreerd op 26 juli 2018, dat zij op 11 mei 2022 werd afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht, dat zij terug werd ingeschreven op hetzelfde adres op 12 mei 2023 en dat uit niets blijkt dat zij in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin van de referentiepersoon.

De gemachtigde motiveert verder dat de referentiepersoon reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer zodat de verzoekster geen vergemakkelijkte toegang dient te krijgen tot België om de eenheid van de familie van de referentiepersoon te vrijwaren, en dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn. De gemachtigde geeft uitdrukkelijk aan dat dit element reeds een determinerend motief is waardoor niet gesteld kan worden dat de verzoekster het verblijfsrecht als ander familielid rechtmatig kan uitoefenen, zodat de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen heden niet verder worden uitgewerkt.

Tevens worden in de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke gronden weergegeven op basis waarvan werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo kan in de bestreden akte op eenvoudige wijze worden gelezen dat de verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en omdat het legaal verblijf in België is verstreken. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekster niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, dat er geen elementen van afhankelijkheid blijken te bestaan ten opzichte van de referentiepersoon, en dat de verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Er wordt tevens op gewezen dat deze beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf inhoudt. Er is, zo vervolgt de gemachtigde, ook geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enig medisch probleem.

De verzoekster verwijst naar het begeleidend schrijven dat zij in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd en waarin zij toelichtte dat zij zich in een bijzondere situatie bevond namelijk dat zij onmiddellijk na de eerdere intrekking van haar verblijf terug in een situatie van afhankelijkheid bevond met haar broer, die opnieuw in België was komen wonen. De verzoekster betoogt dat zij hierbij uittreksels uit het rijksregister van haarzelf en haar broer voorlegde. De verzoekster stelt vast dat deze stukken niet worden vermeld in de bestreden beslissing, laat staan dat zij op enigerlei wijze worden beoordeeld.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag inderdaad een begeleidend schrijven van 9 augustus 2023 heeft voorgelegd. In essentie beschrijft de verzoekster hierin haar verblijfshistoriek en betoogt zij dat zij met de bijgevoegde stukken aantoont dat zij deel uitmaakt(e) van het gezin van de referentiepersoon, in het land van herkomst wat op dit ogenblik België zelf is. Hierbij wordt gesteld dat het land van herkomst in verzoeksters geval België zelf is omdat zij reeds op 26 juli 2018 een aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarna zij toegelaten werd tot verblijf, maar dit verblijf werd beëindigd omdat de referentiepersoon niet meer in België woonde, doch dat de referentiepersoon inmiddels opnieuw in België woont en de verzoekster door het verlies van haar verblijfsrecht opnieuw in de situatie kwam dat zij ten laste kwam van de referentiepersoon en zij ook voorafgaandelijk aan de aanvraag beide op hetzelfde adres wonen. De verzoekster voegde in dit verband uittreksels uit het rijksregister van de referentiepersoon en van haarzelf.

De verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“Er dient opgemerkt te worden dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 28.02.2018 in België verblijft. Referentiepersoon bekwam het verblijfsrecht als werkzoekende en verblijft volgens de gegevens van het

Rijksregister sindsdien onafgebroken in België. Betrokkene haar aanwezigheid in het Rijk werd in het Rijksregister geregistreerd op 26.07.2018. Op 11.05.2022 werd ze echter afgevoerd, verlies van verblijfsrecht. Betrokkene werd terug ingeschreven op hetzelfde adres dd. 12.05.2023. Uit niets blijkt dat betrokkene van in het land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het kerngezin van referentiepersoon."

En:

"Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Gezien dit element reeds een determinerend motief is, waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als ander familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen die van belang zijn in onderhavige aanvraag, heden niet verder uitgewerkt."

Aldus beschrijft de gemachtigde eveneens de verblijfshistoriek van de verzoekster en de referentiepersoon, waarbij hij verwijst naar het rijksregister. Het gegeven dat niet expliciet wordt verwezen naar het schrijven van 9 augustus 2023 dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag van 12 mei 2023 heeft voorgelegd samen met twee uittreksels uit het rijksregister, doet niets af aan de vaststelling dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd over de verblijfshistoriek van de verzoekster en de referentiepersoon en hij hierbij heeft verwezen naar de gegevens die blijken uit het rijksregister. Bovendien gaat de verzoekster geheel voorbij aan het determinerende weigeringsmotief, dat erin is gelegen dat de referentiepersoon reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer zodat de verzoekster geen vergemakkelijkte toegang dient te krijgen tot België om de eenheid van de familie van de referentiepersoon te vrijwaren, en dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn, hetgeen verder ook uitgebreid op juridisch-technisch vlak wordt toegelicht in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). De gemachtigde geeft uitdrukkelijk en nadrukkelijk aan dat dit element reeds een determinerend motief is waardoor niet gesteld kan worden dat de verzoekster het verblijfsrecht als ander familielid rechtmatig kan uitoefenen, en dat bijgevolg de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen heden niet verder worden uitgewerkt.

De verzoekster werd zodoende op afdoende wijze in kennis gesteld van de determinerend motief, in rechte zowel als in feite, om haar verblijfsaanvraag af te wijzen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, dient erop te worden gewezen dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). Hieraan is *in casu* voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve niet aangetoond.

2.2.2.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie,”.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het bewijs van ten laste zijn, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, vormt artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53- 3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;
(...)”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft benadrukt dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in ditzelfde arrest tevens benadrukt dat de Burgerschapsrichtlijn geen verplichting inhoudt om een verblijfsrecht te verstrekken aan de *“ruimere familieleden”* van een Unieburger, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

(...)

Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;*
- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;*
- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;*

(...)”

Dit alles vindt ook zijn weerslag in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd en waarin het volgende wordt gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.”

De verzoekster geeft aan dat de situatie van afhankelijkheid zich heeft voltrokken tijdens haar verblijf in België zodat België als land van herkomst in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet geldt. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert volgens de verzoekster niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon kunnen voegen. De verzoekster betoogt dat haar aanvraag niet kan worden geweigerd zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen.

De verzoekster betwist evenwel het volgende, determinerende, motief van de bestreden weigeringsbeslissing niet:

“De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de ‘eenheid van familie’ van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.”

De verzoekster betwist niet dat de referentiepersoon zich niet gedwongen zou zien om België of de Europese Unie te moeten verlaten indien zij niet gemachtigd zou worden tot een verblijf in België.

In dit kader dient te worden gewezen op het bepaalde in artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, dat in de bestreden akte mede als juridische grondslag wordt aangeduid. Dit artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit voorziet, specifiek wat de “andere familieleden van een burger van de Unie” betreft, met name niet in een verplichting voor de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde om een verblijfsrecht toe te kennen aan de vreemdeling die aantoon dat hij een ander familielid is, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de

Vreemdelingenwet, maar enkel dat *“de gemachtigde hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag, (begunstigt)”*.

Het voldaan zijn aan de bewijslast, voorzien in artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, leidt dan ook niet van rechtswege tot de toekenning van een verblijfsrecht en -kaart, maar het is alsdan aan de gemachtigde om de aanvraag op gemotiveerde wijze individueel te beoordelen, waarbij zijn appreciatiebevoegdheid om de aanvraag alsnog te weigeren overeind blijft. De verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij opmerkt *“dat het volstaat met documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst, aan te tonen dat verzoekster in het land van herkomst ofwel ten laste was van zijn broer, ofwel deel uitmaakte van het gezin.”*

De verzoekster brengt omtrent de voormelde, determinerende vaststelling geen enkele betwisting naar voor. Zij toont op geen enkele wijze aan dat deze beoordeling blijk zou geven van een onevenredige overschrijding van de ruime beoordelingsmarge waarover de lidstaten beschikken inzake verblijfsaanvragen van ruimere familieleden van een burger van de Unie.

Het determinerende weigeringsmotief blijft dan ook overeind.

De inhoudelijke kritiek van de verzoekster inzake de door haar voorgelegde bewijzen van het ten laste zijn en het deel uitmaken van het gezin, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, en artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet en het betoog van de verzoekster dat België haar land van herkomst is in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende en niet-betwiste vaststelling dat er geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon (RvS 6 juli 2023, nr. 257.076). De kritiek van de verzoekster is dan ook gericht tegen een overtollige motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

2.2.2.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekster een schending van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet benoemt, beperkt zij zich tot een loutere parafrasering van hetgeen in dit artikel is bepaald. De verzoekster laat echter na om in haar middel op duidelijke wijze toe te lichten hoe artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet door de bestreden akte zou zijn geschonden en dit kan evenmin uit haar overige grieven worden afgeleid. Het tweede middel is op dit punt onontvankelijk.

2.2.3. Het tweede middel is, voor zover het onontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel, dat louter gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2023, voert de verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

• het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

• het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in

*zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.
Het tweede middel is ongegrond.*

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, V. C. (...) t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoekster verblijft nu in België en vormt hier een gezin met haar broer.

Zij heeft geen belangen meer in Marokko.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zouden gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.

Het element alleen al dat er geen rekening werd gehouden met de toelichtende brief van verzoeksters raadsman en de stukken die daarbij horen volstaat om te stellen dat gedaagde haar onderzoek minstens onzorgvuldig is verlopen."

2.3.2. Beoordeling

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers het volgende overwogen:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er blijken geen elementen van afhankelijkheid te bestaan ten opzichte van de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van

minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen heeft de verzoekster ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om andere stukken voor te leggen.

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoekster betoogt dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij had kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening diende te worden gehouden. De verzoekster benadrukt dat zij in België verblijft en hier een gezin vormt met haar broer en geen belangen meer heeft in Marokko. De verzoekster voert aan dat met haar gezinssituatie geen rekening werd gehouden bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster betoogt dat zij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt evenwel het volgende:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er blijken geen elementen van afhankelijkheid te bestaan ten opzichte van de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt

te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, werd bij het nemen van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zodoende wel degelijk rekening gehouden met haar familieleven met haar broer en met haar banden met het land van herkomst. Vooreerst is de gemachtigde pas overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat de aanvraag gezinshereniging van de verzoekster in functie van haar Nederlandse broer werd onderzocht en geweigerd. De gemachtigde stelt verder vast dat er geen elementen van afhankelijkheid bestaan ten opzichte van de referentiepersoon en dat de verzoekster een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. De gemachtigde motiveert dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, heeft de gemachtigde hiermede wel degelijk haar familieleven beoordeeld in de zin van artikel 8 van het EVRM. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”*(EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De gemachtigde stelt vast dat de verzoekster geen bijkomende banden van afhankelijkheid met haar meerderjarige broer heeft aangetoond.

De verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met de toelichtende brief van haar raadsman en de stukken die daarbij horen zodat dit reeds volstaat om vast te stellen dat het onderzoek onzorgvuldig is verlopen. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt evenwel dat de verzoekster hierin niet kan worden gevolgd. Er werd wel degelijk ingegaan op de in deze brief geformuleerde verblijfshistoriek van de verzoekster en haar claim om op grond van het verblijf bij haar broer in België een verblijfsrecht te verkrijgen.

De verzoekster reikt in haar betoog geen concrete elementen aan waarmee bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden en die alsnog tot een andere uitkomst hadden kunnen leiden. Aldus blijkt niet dat de verzoekster, indien zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing nogmaals gehoord zou zijn geweest, elementen had kunnen aanreiken waarmee ten onrechte geen rekening mee werd gehouden. Bovendien staat het vast dat de verzoekster ter gelegenheid van haar verblijfsaanvraag met het oog op de gezinshereniging met haar in België verblijvende broer wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om alle argumenten met betrekking tot het gezins- en familieleven met haar broer naar voor te schuiven teneinde nuttig voor haar belangen op te komen. Het hoorrecht houdt in dergelijke omstandigheden niet in dat de verzoekster nog bijkomend had moeten worden gehoord wanneer de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten tezamen wordt getroffen met de weigering van de door de verzoekster geïnitieerde verblijfsaanvraag.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond nu de verzoekster geen concrete elementen met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand aanreikt waarmee de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE